

Phẩm 35: NHƯ LAI TÙY HẢO QUANG MINH CÔNG ĐỨC

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Bảo Thủ:

–Phật tử! Như Lai Ứng Đẳng Chánh Giác có tùy hảo (*vẻ đẹp kèm theo*) tên là Viên mãn vương. Trong tùy hảo này phóng ra ánh sáng lớn tên là Xí thanh, có bảy trăm vạn vô số ánh sáng làm quyến thuộc.

Phật tử! Lúc làm Bồ-tát, ở cung trời Đâu-suất, ta phóng ra ánh sáng lớn tên là Quang tràng vương chiếu các thế giới như số vi trần nơi mười cõi Phật. Trong những thế giới đó, chúng sinh nơi địa ngục gặp được ánh sáng này, thì liền hết khổ, được mười thứ mất thanh tịnh, nhĩ, ty, thiệt, thân và ý cũng như vậy. Họ đều vui mừng hơn hở. Từ địa ngục chết, họ sinh về cõi trời Đâu-suất. Trong cõi trời này, có trống tên là Thâm khả ái nhạo. Khi những trời mới sinh xong, thời trống đó phát ra âm thanh bảo họ: “Này các Thiên tử! Do các người chẳng phóng dật, ở chỗ Đức Như Lai gieo trồng căn lành, ngày trước gầy gũ các Thiện tri thức nên nhờ oai lực của Đức Tỳ-lô-giá-na, các người thoát khỏi địa ngục mà sinh về đây.”

Phật tử! Dưới bàn chân của Bồ-tát có ngàn vo xoắn tên là Quang minh vương chiếu khắp. Nơi đây có tùy hảo tên là Viên mãn vương thường phóng ra bốn mươi thứ ánh sáng, trong đó có một ánh sáng tên là Công đức thanh tịnh, có thể chiếu sáng số thế giới như số vi trần của ức triệu cõi Phật. Tùy những hành nghiệp, những dục lạc của chúng sinh đều làm cho họ được thành thực: Chúng sinh nơi địa ngục A-tỳ gặp ánh sáng này thì khi mang chúng sinh về cõi trời Đâu-suất. Đã sinh Thiên rồi, nghe tiếng trống trời nói: “Lành thay! Lành thay! Các Thiên tử! Bồ-tát Tỳ-lô-giá-na nhập Tam-muội Ly cấu, các Thiên tử nên đánh lễ.”

Khi ấy, các Thiên tử nghe tiếng trống phát ra âm thanh khuyến cáo như vậy đều nghĩ: “Lạ lùng có ít! Nhân gì mà phát tiếng vi diệu như vậy.”

Trống trời liền bảo các Thiên tử: Tiếng của ta phát ra là do diệu lực của những thiện căn làm thành. Chư Thiên tử! Như ta nói ta mà không chấp ta, không chấp cái của ta, tất cả chư Phật cũng như vậy, tự nói là Phật mà chẳng chấp ngã và ngã sở. Chư Thiên tử! Như âm thanh của ta chẳng từ phương Đông đến, chẳng từ mười phương đến, nghiệp báo thành Phật cũng như vậy, chẳng phải từ mười phương đến. Chư Thiên tử! Như các người xưa ở địa ngục, thân và địa ngục chẳng phải mười phương đến, chỉ do các người điên đảo tạo nghiệp ác, ngu si, buộc trói mà sinh thân địa ngục, đấy là không căn bản, không có chỗ nào đến.

Chư Thiên tử! Do sức oai đức của Bồ-tát Tỳ-lô-giá-na nên có ánh sáng phóng ra, như ánh sáng này chẳng phải mười phương đến. Cũng vậy, tiếng trống trời ta phát ra cũng chẳng phải từ mười phương đến, chỉ do sức nơi thiện căn Tam-muội, sức nơi oai đức của Bát-nhã ba-la-mật mà xuất sinh âm thanh thanh tịnh như vậy, thị hiện những tự tại như vậy.

Chư Thiên tử! Như núi Tu-di, trên đỉnh có cung điện thượng diệu của trời Tam thập tam, đủ các thứ vui của năm dục, nhưng những thứ này chẳng phải từ mười phương đến. Cũng vậy, tiếng trống trời của ta chẳng phải từ mười phương đến.

Chư Thiên tử! Ví như số thế giới nhiều như số vi trần của ức triệu cõi Phật đều nghiền ra thành vi trần, ta vì chúng sinh như số vi trần ấy, theo sở thích của họ mà thuyết pháp, khiến họ rất vui mừng. Nhưng ta đối với họ chẳng sinh mệt mỏi, chán nản, chẳng sinh thoái lui, chẳng sinh kiêu mạn, chẳng sinh phóng dật.

Chư Thiên tử! Bồ-tát Tỳ-lô-giá-na trụ nơi Tam-muội Ly cấu cũng như vậy, nơi bàn tay phải trong một vẻ đẹp phóng ra một ánh sáng xuất hiện vô lượng thần lực tự tại. Tất cả Thanh văn, Bích-chi-phật còn chẳng biết được hưởng là các chúng sinh. Chư Thiên tử! Các người nên đi đến chỗ Bồ-tát ấy để gần gũi cúng dường, chớ có tham đắm nơi các thứ vui năm dục. Tham nơi các thứ vui năm dục thì chướng ngại thiện căn.

Chư Thiên tử! Ví như kiếp Hỏa đốt cháy núi Tu-di tiêu tan không còn sót, sự tham dục ràng buộc nơi tâm cũng như vậy, trọn chẳng thể sinh tâm niệm Phật.

Chư Thiên tử! Các vị nên phải biết ân và báo ân. Những chúng sinh chẳng biết ân và báo ân phần nhiều bị chết oan uổng, đọa vào địa ngục. Chư Thiên tử! Các vị xưa kia ở trong địa ngục nhờ ánh sáng chiếu đến thân mà thoát nơi kia sinh về đây. Các vị phải mau hồi hướng tăng trưởng thiện căn.

Chư Thiên tử! Như trống trời ta chẳng phải nam, chẳng phải nữ, mà có thể hiện vô lượng, vô biên các việc chẳng thể nghĩ bàn. Cũng vậy, chư Thiên tử các người chẳng phải là nam nữ mà có thể thọ dụng những thứ cung điện vườn rừng thượng diệu.

Như trống trời ta chẳng sinh chẳng diệt, sắc, thọ, tưởng, hành, thức cũng như vậy, chẳng sinh chẳng diệt. Các người nếu có thể hiểu được như vậy, nên biết là đã được nhập Tam-muội “vô y ấn”.

Chư Thiên tử nghe tiếng trống trên đây xong, được điều chưa từng có, liền hóa làm một vạn áng mây hoa, một vạn áng mây hương, một vạn áng mây âm nhạc, một vạn áng mây cờ, một vạn áng mây lọng, một vạn áng mây ca tụng, rồi cùng nhau qua cung điện của Bồ-tát Tỳ-lô-giá-na, đồng chấp tay cung kính đứng qua một phía, muốn được chiêm ngưỡng Bồ-tát mà chẳng được thấy.

Bấy giờ, có vị Thiên tử bảo: “Bồ-tát Tỳ-lô-giá-na đã ẩn khỏi đây mà sinh xuống nhân gian nơi cung vua Tịnh Phạn, ngự lầu gác chiền-đàn trong thai phụ nhân Ma-da.”

Khi ấy, chư Thiên tử dùng Thiên nhãn xem, thấy thân Bồ-tát ở cung vua Tịnh Phạn tại nhân gian. Phạm thiên, Dục thiên đều hầu cận, cúng dường.

Chư Thiên tử đều nghĩ: “Nếu chúng ta chẳng đến thăm viếng thưa hỏi Bồ-tát, mà tham ái vướng chấp nơi Thiên cung này dù chỉ một niệm cũng là không nên.”

Mỗi mỗi Thiên tử cùng mười triệu quyến thuộc sắp sửa xuống cõi Diêm-phù-đề, thì nơi trống trời phát tiếng bảo: “Chư Thiên tử! Đại Bồ-tát chẳng phải mạng chung ở đây mà sinh nơi kia. Chỉ dùng thần thông tùy sự thích ứng của tâm chúng sinh mà làm cho họ được thấy. Như ta hiện nay, chẳng phải mắt thấy được mà có thể phát âm. Đại Bồ-tát nhập Tam-muội Ly cấu cũng lại như vậy, chẳng phải mắt thấy được mà có thể thị hiện thọ sinh các nơi, lìa phân biệt, trừ kiêu mạn, không nhiễm chấp. Chư Thiên tử nên phát tâm Vô thượng Bồ-đề, trị sạch ý mình, trụ oai nghi lành, sám hối trừ tất cả nghiệp chướng, phiền não chướng, báo chướng, kiến chướng, dùng số thân, đầu lưỡi của chúng sinh trong tận cùng cõi pháp, dùng số thân nghiệp lành, ý nghiệp lành của số chúng sinh trong tận cùng cõi pháp, sám hối trừ những chướng tội lỗi.”

Chư Thiên tử nghe lời này rồi, được điều chưa từng có, tâm rất hoan hỷ trống trời: “Đại Bồ-tát làm thế nào sám hối trừ tất cả tội ác.”

Do sức nơi thiện căn Tam-muội của Bồ-tát, trống trời phát âm bảo: “Chư Thiên tử! Bồ-tát biết các nghiệp chẳng từ phương Đông đến, chẳng từ mười phương đến mà đồng chứa nhóm ở nơi tâm, chỉ từ diên đảo sinh, không có trụ xứ. Bồ-tát quyết định thấy rõ như vậy không có nghi hoặc.

Như trống trời ta nói nghiệp, nói báo, nói hạnh, nói giới, nói hỷ, nói an, nói các

Tam-muội, chư Phật và Bồ-tát cũng là như vậy, nói ngã, nói ngã sở, nói chúng sinh, nói tham, sân, si, nói các loại nghiệp, mà thật ra không ngã, không ngã sở. Những nghiệp tạo ra, quả báo của sáu cõi, tìm cầu nơi mười phương đều chẳng thể nắm bắt được.

Ví như tiếng trống trời ta chẳng sinh chẳng diệt, chư Thiên tạo ác chẳng thể nghe tiếng gì khác mà chỉ nghe tiếng địa ngục thúc giục. Cũng vậy, tất cả các nghiệp chẳng phải sinh, chẳng phải diệt, tùy có tu tập mà thọ lấy quả báo.

Như trống trời ta phát âm, trong vô lượng kiếp chẳng thể cùng tận, không gián đoạn, hoặc đến, hoặc đi đều chẳng thể nắm bắt được. Nếu có đi có đến thì có đoạn, có thường. Tất cả chư Phật trọn không nói có pháp đoạn, thường, trừ dùng phương tiện để tạo mọi thành tựu đầy đủ cho chúng sinh.

Như trống trời ta phát âm tùy tâm của chúng sinh trong vô lượng thế giới đều khiến được nghe. Cũng vậy, tất cả chư Phật tùy tâm của chúng sinh đều khiến được thấy.

Như có gương pha lê tên là Năng chiếu, gương này trong sạch sáng rõ, lớn vô lượng, vô biên bằng mười thế giới. Trong các cõi nước, tất cả hình tượng của núi sông, của mọi loài, cho đến ngọc quý, súc sinh, địa ngục đều hiện trong gương đó.

Này chư Thiên tử! Các vị nghĩ thế nào? Những ảnh tượng kia có thể cho là đến vào trong gương rồi từ gương mà đi chăng?

Đáp: Không thể nói như thế được.

Này Chư Thiên tử! Cũng vậy, tất cả các nghiệp dù có thể xuất sinh các quả báo mà không chỗ đến và đi.

Ví như nhà huyền thuật, huyền hoặc mắt người, phải biết các nghiệp cũng như vậy.

Nếu biết được như trên đây, thì là sám hối chân thật, tất cả tội lỗi đều được thanh tịnh.

Lúc giảng nói pháp này, chư Thiên tử cõi Đâu-suất trong số thế giới nhiều như số vi trần của trăm ngàn ức triệu cõi Phật được pháp Vô sinh nhẫn. Vô lượng, vô số Thiên tử nơi sáu cõi trời thuộc Dục giới đều phát tâm Vô thượng Bồ-đề. Trong các cõi trời ấy, tất cả Thiên nữ đều bỏ thân nữ phát tâm Vô thượng Bồ-đề.

Bấy giờ, chư Thiên tử nghe giảng nói về hồi hướng rộng lớn của Bồ-tát Phổ Hiền, vì được Thập địa, vì được các sức của Tam-muội trang nghiêm, vì dùng ba nghiệp thanh tịnh bằng số chúng sinh mà sám hối trừ tất cả những trọng chướng, nên liền thấy hoa sen bảy báu nhiều như số vi trần của trăm ngàn ức triệu cõi Phật. Trên mỗi mỗi hoa sen đều có Bồ-tát ngồi kiết già phóng ra ánh sáng lớn. Mỗi mỗi vẻ đẹp của Bồ-tát đó phóng ra ánh sáng bằng số chúng sinh. Trong ánh sáng ấy có chư Phật bằng số chúng sinh ngồi kiết già, theo tâm của chúng sinh để thuyết pháp, nhưng còn chưa hiện một phần nhỏ diệu lực của Tam-muội Ly cấu.

Bấy giờ, chư Thiên tử đem những hoa trên và ở trên thân nơi mỗi lỗ chân lông hóa làm những mây hoa đẹp bằng số chúng sinh, cúng dường Đức Như Lai Tỳ-lô-giá-na bằng cách rải hoa lên chỗ Phật, tất cả hoa đó đều dừng ở bên trên thân Phật. Những mây hương tuôn rưới khắp các thế giới nhiều như số vi trần của vô lượng cõi Phật. Nếu có chúng sinh nào thân được thấm hương thì được an lạc như Tỳ-kheo nhập đệ Tứ thiền, tất cả nghiệp chướng đều tiêu trừ. Nếu có ai được ngửi thì đối với năm trần sắc, thanh, hương, vị và xúc, bên trong có năm trăm phiền não, bên ngoài cũng có năm trăm phiền não, kể tham nhiều có hai vạn một ngàn phiền não, kể sân nhiều có hai vạn một ngàn

phiền não, kẻ si nhiều có một vạn hai ngàn phiền não, kẻ đặng phần có một vạn hai ngàn phiền não, biết rõ tất cả đều hư vọng. Biết như vậy rồi, thành tựu được mây cờ hương chiếu sáng thiện căn thanh tịnh tự tại.

Nếu có chúng sinh nào thấy lọng đó thì gieo được một hằng hà sa thiện căn của một Chuyển luân vương kim võng thanh tịnh.

Phật tử! Bồ-tát trụ nơi ngôi Chuyển luân vương này thì giáo hóa chúng sinh trong số thế giới nhiều như số vi trần của trăm ngàn ức triệu cõi Phật.

Phật tử! Như Đức Như Lai Nguyệt Trí ở thế giới Minh cảnh, thường có Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di ở trong vô lượng thế giới khác hóa hiện thân đến nghe pháp, Như Lai này rộng vì họ mà diễn nói những sự bản sinh, chưa từng có một niệm gián đoạn. Nếu có chúng sinh nào nghe danh hiệu Phật đó, thì được sinh về thế giới của Phật.

Cũng vậy, Bồ-tát an trụ ngôi Chuyển luân vương kim võng thanh tịnh, nếu có ai gặp được ánh sáng đó thì chắc chắn được Bồ-tát ở Địa thứ mười, vì do sức của thiện căn tu hành từ trước.

Phật tử! Như người được Sơ thiên, dù chưa mạng chung, đã thấy cung điện ở Phạm thiên mà được thọ an lạc nơi cõi Phạm.

Đại Bồ-tát an trụ ngôi Chuyển luân vương kim võng thanh tịnh phóng ra ánh sáng thanh tịnh ma-ni kế. Nếu có chúng sinh nào gặp được ánh sáng này đều đạt được bậc Bồ-tát Địa thứ mười, thành tựu vô lượng ánh sáng trí tuệ, được mười thứ mắt thanh tịnh, cho đến mười thứ ý thanh tịnh, đầy đủ vô lượng Tam-muội sâu xa, thành tựu mắt thịt thanh tịnh như vậy.

Phật tử! Giả sử có người đem ức triệu cõi Phật nghiền làm vi trần, một vi trần là một cõi, lại đem cõi Phật bằng bao nhiêu vi trần đó nghiền làm vi trần. Những vi trần này đều để trên bàn tay trái, cầm đi qua phương Đông khỏi số thế giới bằng bao nhiêu vi trần mới bỏ xuống một vi trần, đi mãi về phương Đông cho đến hết số vi trần ấy, chín phương kia cũng như vậy. Mười phương tất cả những thế giới như vậy, hoặc dính vi trần hoặc chẳng dính đều đem hợp làm một cõi Phật.

Này Bảo Thủ! Theo ông thì sao? Cõi Phật rộng lớn vô lượng có thể nghĩ bàn được chăng?

–Bạch Thế Tôn, không! Cõi Phật như vậy rộng lớn vô lượng, kỳ diệu ít có, chẳng thể nghĩ bàn được. Nếu có chúng sinh nào nghe ví dụ này mà có thể sinh tâm tin hiểu, thì nên biết cũng lại là kỳ diệu ít có.

Phật nói:

–Này Bảo Thủ! Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng như lời ông nói. Nếu có thiện nam, thiện nữ nghe ví dụ này mà sinh tâm tin, thì ta thọ ký cho người ấy quyết định sẽ thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, sẽ được trí tuệ vô thượng của Như Lai.

Này Bảo Thủ! Giả sử lại có người đem cõi Phật rộng lớn như trên đã nói nhiều như số vi trần của ngàn ức cõi Phật nghiền làm vi trần, rồi đem vi trần này y theo ví dụ trước, mỗi mỗi bỏ xuống cho đến hợp làm một cõi Phật. Lại nghiền làm vi trần, thứ lớp như vậy cho đến tám mươi lần. Tất cả cõi Phật rộng lớn như vậy có bao nhiêu vi trần, với mắt thịt do nghiệp báo thanh tịnh của Bồ-tát, trong một niệm đều có thể thấy rõ. Cũng thấy số Phật nhiều như số vi trần của trăm ức cõi Phật rộng lớn như vậy. Như gương pha lê trong sạch sáng tỏ chiếu thế giới nhiều như số vi trần của mười cõi Phật.

Này Bảo Thủ! Như vậy đều là do phước đức từ thiện căn Tam-muội sâu xa của

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chuyển luân vương kim võng thanh tịnh mà thành tựu.

